

Bratia a sestry,

dnes sme sa dostali na záver 9. kapitoly. Príbeh o človeku, ktorý bol slepý od narodenia sa uzatvára. Uzatvára sa tak, ako sa začal, a to stretnutím s Ježišom. Minulú nedeľu sme skončili tam, kde farizeji uzdraveného vyhodili. Bol to dlhý úsek. Dookola sa pýtali to isté. Toľko zbytočných slov. Nepomohli, ale ešte ublížili. Hovorí sa: Koniec dobrý, všetko dobré. Platí to aj v príbehu o uzdravení slepca.

Slepý človek bol uzdravený z telesnej slepoty. Otvorili sa mu aj oči viery. Vyznáva: Verím, Pane. Všimnime si, ako sa jeho označenie Ježiša v 9. kapitole posúvalo a vyvíjalo. Najprv o Ježišovi povedal, že je to človek. (11. v.) Keď sa ho neskôr farizeji spýtali, čo si o Ježišovi myslí, povedal, že je to prorok. (17. v.) Nakoniec, keď sa znova stretol s Ježišom, oslovil ho slovom Pane. (36 a 38. v.) Bola pravda aj to, že Ježiš je človek. Aj to, že je prorok, ale najdôležitejšie bolo vyznanie viery, že Ježiš je Boh.

Ciest, ktorými ľudia prichádzajú k viere, môže byť viac. Nieкто je od detstva k viere vychovávaný a vedený. Vieru chápe ako neoddeliteľnú súčasť svojej osobnosti. Nieкто iný môže byť tiež k viere v rodine vedený, ale vieru v dospelosti odmietne a k vštepeným základom sa vráti až neskôr. Nieкто tretí zase nevyrastá vo veriacej rodine a uverí až v dospelosti. Jeden prichádza k viere postupnými krokmi a pre iného je to jeden veľký a rozhodujúci krok. Do srdca druhému človeku nevidíme. Nepoznáme budúcnosť. Nevieme, kto, kde a ako môže uveriť v Ježiša Krista. Nikoho neodsudzujme, ale zvestujme evanjelium každému, kto je ochotný počúvať.

Veríme, že Ježiš vstúpil na nebesá a sedí po pravici Boha Otca všemohúceho. Dalo by sa aj povedať, že nevieme, kde je, pretože nebeské kráľovstvo si nevieme predstaviť. Tak ako ten uzdravený nevedel, kde je Ježiš, až kým ho Ježiš znova nevyhľadal, ani my nevieme, kde je Kristus, kým nepríde znova a nezoberie nás so sebou. Kým žijeme na svete, žijeme vierou. Pavol napísal: „Doteraz totiž vidíme len hmlisté obrazy, akoby v zrkadle, ale potom tvárou v tvár. Doteraz poznávam čiastočne, ale potom poznám tak, ako aj mňa poznal (Boh).“ (1 Kor 13, 12) S Ježišom sa stretneme znovu, keď príde druhýkrát. Budeme spolu v Božom kráľovstve – tam, kde nám Ježiš chystá miesto. Ježiš je cesta. Ježiš je dvere. Ježiš je nádej pre každého.

Ježiš našiel človeka, ktorého ľudia vyhodili. Môže existovať ešte krajšie zhrnutie evanjelia?! Ľudia nás môžu sklamať, zradiť a opustiť. Môžu sa tak zachovať aj blízki kamaráti alebo rodina. Toho uzdraveného sa nezastali ani jeho vlastní rodičia. Žalmista napísal: „Keby ma aj otec môj a matka moja opustili, Hospodin sa ma ujme.“ (27, 10) Ľudia nás môžu vyhodiť alebo nám iným spôsobom dať na vedomie, že nestoja o našu prítomnosť. Ako k nám pristupuje Boh? Boh nás hľadá a nachádza. Pastier v podobenstve hľadá stratenú ovcu. Nachádza ju, berie ju na ramená a nesie domov. (Lk 15) Boh nás nikdy nesklame. Boh nezmení svoje sľuby, pretože nie je ničím limitovaný. Nesklame nás.

Na bohoslužbách cez týždeň sme čítali veľmi známy príbeh o Kainovi a Ábelovi. Všimli sme si, že Boh sa rozprával s Kainom predtým, ako zhrešil, ale aj potom. Ježiš sa rozprával s uzdraveným, ktorý bol svojimi ľuďmi odmietnutý a rozprával sa aj s farizejmi, ktorí ho odmietli. Uzdraveného Ježiš pozýva k viere. Farizejov napomína. Božie slovo je adresované všetkým ľuďom. Duch Svätý nás vedie, aby sme boli Božím slovom oslovení. Boh každému hovorí to, čo potrebuje počuť. Bez Božieho slova by nebolo na svete žiadnej záchrany. Božie slovo sme počúvať, aj keď sme hriešni, padáme a zlyhávame. Božie slovo nás vyvádza z otroctva hriechu. Božie slovo nás vedie, aby sme sa hriechom vyhýbali. S pokušeniami máme zápasit'.

Hľadať Božiu vôľu neznamená spoznávať nejakú peknú alebo vznešenú teóriu. Hľadanie Božej vôle je spojené s vnútorným zápasom o jej prijatie. Božie slovo nás k niečomu nabáda, ale naše vlastné ja sa proti tomu neraz búri. Božie slovo nás uist'uje, že z Božej milosti sme d'alej kráčať ako omilostení hriešnici. To isté slovo nás nabáda, aby sme si to vážili a nebrali Božiu milosť na ľahkú váhu.

Ak chce človek prijať Božiu milosť, musí si v prvom rade priznať svoju hriešnosť. Obrazne povedané, ak chceme vidieť, musíme si prvom rade uznať svoju slepotu. Farizeji si mysleli, že vidia veľmi jasne, a pritom nevideli spasenie, ktoré Boh poslal na svet v Ježišovi Kristovi. Človek slepý od narodenia, bol najprv uzdravený po telesnej stránke. Potom sa otvorili aj jeho oči viery. Iní sa na neho pozerali s opovrhnutím a jeho vrodennú slepotu chápali ako dôsledok hriechu.

Tí, ktorí ho obvinili, že sa celý narodil v hriechu, od Ježiša počuli: „Keby ste boli slepí, nemali by ste hriech. Vy však hovoríte: Vidíme. A tak váš hriech zostáva.“ (41. v.) Podobné slová sú napísané aj v 1. liste Jánovom: „Ak hovoríme, že nemáme hriech, sami seba klameme a nie je v nás pravda.“ (1, 8) „Ak hovoríme, že sme nezahrešili, Jeho robíme klamárom, a Jeho slovo v nás neprebýva.“ (1, 10) Farizeji mali iných viest', aby poznali Božie slovo. Ježiš povedal: „Slepí vedú slepých; a ak slepý vedie slepého, obaja padnú do jamy.“ (Mt 15, 14)

Bratia a sestry, v živote môžeme zažiť rôzne sklamania. Jediný, kto nás nikdy nesklame, je Boh. Veríme, že nás cez všetky prekážky prevedie a raz privíta vo svojom kráľovstve. Chváľme Boha, že nás hľadá, aby nás zachránil. Nemusíme blúdiť v tme, pretože vďaka Ježišovi vidíme. Pokorme sa pred Bohom a nechajme sa viesť Jeho slovom. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 2. liste do Korintu v 13. k.:

„Nakoniec, radujte sa, bratia, zdokonaľujte sa, napomínajte sa, buďte jednomyselní, zachovávajte pokoj a Boh lásky a pokoja bude s vami.“

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Amen.